Farizeeër

Verschenen in: George Harinck (hoofdredacteur), *Christelijke Encyclopedie* I, Kampen: Kok, 2005, p. 558

Van het Aramese *parîsj*: ‘afgezonderd’. De farizeeërs vormden een lekenbeweging die zich in de tweede eeuw v.Chr. in Israël heeft afgezonderd van andere groeperingen. Zij streefden na dat de joden nauwgezet volgens het onderricht van Mozes zouden leven. De apostel Paulus had tot hen behoord (Filippenzen 3:5). De farizeeërs zijn bepalend geweest voor de identiteit van het orthodoxe jodendom dat ontstond na de verwoesting van de tempel in Jeruzalem in 70.

Sommige farizeeërs waren Jezus gunstig gezind (Lucas 13:31) en hebben zich aangesloten bij de joods-christelijke gemeente te Jeruzalem (Handelingen 15:5; oergemeente). Doorgaans is echter in de nieuwtestamentische evangeliën te lezen dat de verhouding tussen de farizeeërs en Jezus gespannen was. Regelmatig worden zij daar als huichelachtig en hoogmoedig getypeerd (bijv. in Matteüs 23; Lucas 18:9-14).

B. van den Berg, N. de Wilde, *De Farizeeën. Een historische schets* (Hilversum 1994)

Riemer Roukema